

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 236/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Dentons Europe CS LLP konajúcou prostredníctvom Dentons Europe CS LLP, organizačnej zložky, Bottova 2A, Bratislava, IČO 36 861 391, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Kubina, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 292/2021 z 21. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 292/2021 z 21. apríla 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

3. V konaní vedenom Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C 130/2015 si sťažovateľ podanou žalobou (po pripustení jej zmeny) uplatnil proti mestu Prešov (ďalej len „žalovaný“) právo na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu užívania v žalobe bližšie konkretizovaných nehnuteľností (pozemkov), na ktorých sa v súčasnosti nachádza stavba pozemnej komunikácie vo vlastníctve žalovaného. Žalobca si tento svoj nárok uplatnil ako opakujúce sa plnenia a časovo ho vymedzil obdobím rokov 2012 až 2014. Zo skutkového hľadiska ustáleného okresným súdom je podstatné, že k označeným nehnuteľnostiam nadobudol sťažovateľ vlastnícke

právo na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej 19. decembra 2006, pričom už v tomto období sa na predmetných nehnuteľnostiach nachádzala pozemná komunikácia vo vlastníctve žalovaného.

4. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 15 C 130/2015 z 21. marca 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi finančnú sumu 8 237,68 eur s príslušenstvom (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a súvisiacim výrokom o trovách konania zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 81,70 % (III. výrok). Rozsudok okresného súdu napadli odvolaním obe procesné strany.

5. O odvolaniach podaných proti rozsudku okresného súdu rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 18 Co 82/2019 z 29. apríla 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým zmenil rozsudok okresného súdu v rozsahu jeho prvého výroku tak, že žalobu zamietol (I. výrok), potvrdil rozsudok okresného súdu v rozsahu jeho druhého výroku (II. výrok) a žalovanému priznal náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % (III. výrok).

6. Krajský súd v odôvodnení označeného rozhodnutia na pozadí rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu a ústavného súdu v otázke povahy náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom dospel k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“) vzniká jednorazovo a iba tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku v čase vzniku zákonného vecného bremena.

7. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom súdneho konania podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňoval s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Sťažovateľ v dovolaní predostrel najvyššiemu súdu dve otázky, ktorými sa pýtal, či (i) ak súčasne platí, že na stavbu bolo vydané stavebné povolenie, vlastníkom pozemku, na ktorom je postavená stavba, nedal súhlas stavebníkovi na postavenie stavby na tomto pozemku a príslušný správny orgán v stavebnom konaní nekonal s vlastníkom pozemku, na ktorom je postavená stavba, možno takúto stavbu považovať podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. za stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov (ďalej aj „prvá dovolacia otázka“) a či (ii) má náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku zákonným vecným bremenom povahu jednorazovej náhrady, na ktorú vzniklo právo dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., alebo má povahu opakujúceho sa plnenia, na ktoré vzniká právo postupne až do definitívneho vyriešenia vzťahu k pozemku zaťaženému týmto vecným bremenom (ďalej aj „druhá dovolacia otázka“).

8. O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým rozhodnutím, tak, že dovolanie odmietol. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia predovšetkým uviedol, že prvá dovolacia otázka svojou povahou zahŕňa posudzovanie skutkových otázok vyplývajúcich z vykonaného dokazovania (záver všeobecných súdov o povolení stavby nebol výsledkom aplikácie alebo interpretácie práva alebo bol výsledkom hodnotenia skutkových okolností), a preto s poukazom na § 442 CSP dospel k záveru, že túto otázku nie je oprávnený preskúmať, keďže je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil odvolací súd. Najvyšší súd v tejto súvislosti ďalej uviedol, že meritórne rozhodnutie krajského súdu nezáviselo od vyriešenia prvej dovolacej otázky, keďže relevantnou otázkou bolo posúdenie, či podľa zákona č. 66/2009 Z. z. možno priznať jednorazovú alebo opakovanú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva. Pokiaľ ide o posúdenie druhej

dovolacej otázky, najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd posúdil povahu plnenia za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], a preto nemožno uvažovať o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označil závery najvyššieho súdu za nesprávne a porušujúce jeho právo na spravodlivé súdne konanie, pričom namieta:

a) Najvyšší súd vychádzal z nesprávneho výkladu pojmu „*právna otázka*“ uvedeného v § 421 ods. 1 CSP, keďže odpoveď na otázku, „*či stavba (ne)bola povolená v súlade s právnymi predpismi, závisí od aplikácie právnych noriem obsiahnutých v stavebnom zákone a v správnom poriadku na nesporný skutkový stav...*“. Za nesporný skutkový stav sťažovateľ označil najmä to, že Okresný národný výbor, odbor dopravy v Prešove (správny orgán vykonávajúci stavebné konanie v čase relevantnom pre zhotovenie spornej pozemnej komunikácie, pozn.) nekonal s pôvodným vlastníkom pozemku ako účastníkom konania a stavebné povolenie nebolo pôvodnému vlastníkovi a následne ani sťažovateľovi nikdy riadne doručené. Keďže účastníkom konania dosiaľ neuplynula lehota na podanie opravného prostriedku, stavebné povolenie ani nikdy nenadobudlo právoplatnosť a sporná stavba nebola ani nikdy riadne povolená. Z už uvedených dôvodov sťažovateľ zastáva názor, že najvyššiemu súdu predostrel právnu, a nie skutkovú otázku a táto bola podstatná pre riadne posúdenie jeho veci.

b) Otázka povahy plnenia za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením zákonného vecného bremena nebola v doterajšej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu bez zvyšku vyriešená, keďže v rámci tejto rozhodovacej činnosti nebola zohľadnená (i) dočasnosť vecného bremena a (ii) osobitný účel zákonného vecného bremena vyjadrený v zákone č. 66/2009 Z. z. S poukazom na tieto charakteristické prvky zákonného vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. zastáva sťažovateľ názor, že s povahou kompenzácie za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom koreluje skôr charakter opakujúceho sa plnenia než plnenia jednorazového.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

11. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru

o porušení označených práv s'ťažovateľa (m. m. II. ÚS 324/2010). Uvedené však zároveň nevyklučuje, že ústavne konformné posúdenie vlastnej právomoci najvyšším súdom je následne ústavným súdom preskúmateľné v konaní o ústavnej s'ťažnosti.

12. Predmetom konania pred všeobecnými súdmi bol nárok s'ťažovateľa na zaplatenie náhrady za trvajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva k pozemkom z dôvodu ich zaťaženia zákonným vecným bremenom spočívajúcim najmä v oprávnení žalovaného mať na sporných pozemkoch umiestnenú pozemnú komunikáciu a v povinnosti s'ťažovateľa výkon tohto oprávnenia strpieť. Náhradu s'ťažovateľ požadoval ako opakujúce sa plnenie za konkrétne vymedzenú dobu (bod 3 tohto uznesenia).

13. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí k prvej dovolacej otázke s'ťažovateľa konštatoval, že táto zahŕňa posudzovanie skutkových otázok, a vo vzťahu k druhej dovolacej otázke konštatoval, že právna otázka nastolená s'ťažovateľom v dovolaní bola vyriešená vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu (bod 8), a preto predpoklady prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP splnené neboli, čo malo za následok odmietnutie dovolania s'ťažovateľa.

14. Ústavný súd sa preto zameril na posúdenie, či rozhodnutie o dovolaní s'ťažovateľa zo strany najvyššieho súdu nevybočilo z mantinelov ústavne konformného posúdenia jeho vlastnej právomoci.

15. Pokiaľ ide o námietku s'ťažovateľa, ktorou polemizoval s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v časti nesprávneho vyhodnotenia jeho prvej dovolacej otázky, je potrebné uviesť, že súčasťou jej materiálneho východiska je aj predpoklad, ktorý z rozhodnutí všeobecných súdov vydaných vo veci s'ťažovateľa nevyplýva [bod 7 (i) tohto uznesenia]. Konkrétne s'ťažovateľ pre účely zodpovedania tejto svojej otázky predpokladá situáciu, že príslušný správny orgán v stavebnom konaní nekonal s vlastníkom pozemku, na ktorom je postavená sporná stavba.

16. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že z obsahu odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydaných vo veci s'ťažovateľa nemožno identifikovať, že by súčasťou nimi ustáleného skutkového stavu bolo zistenie o vadách v doručovaní územného rozhodnutia, stavebného povolenia, resp. kolaudačného rozhodnutia o spornej pozemnej komunikácii účastníkom konania (vrátane právneho predchodcu s'ťažovateľa), a tým sprostredkovane aj o kvalitatívnych nedostatkoch výsledku administratívneho pôsobenia príslušného správneho orgánu (povolenia spornej pozemnej komunikácie). Naopak, záver o riadnom (administratívnom) povolení spornej stavby a o implicitnom splnení všetkých procesných predpokladov súvisiacich s vydaním a doručovaním označených rozhodnutí vyplýva predovšetkým z bodu 7.1 rozsudku okresného súdu, v ktorom okresný súd konštatuje, že na „stavbu postavenú na pozemku vo vlastníctve žalobcu je potrebné aplikovať zák. č. 66/2009 Z. z...“, pretože „[j]e nesporné, že pozemok patriaci žalobcovi a zastavaný cestnou komunikáciou je zaťažený vecným bremenom od nadobudnutia účinnosti zák. č. 66/2009 Zb.“, a bodu 7.2 rozsudku okresného súdu, kde sa konštatuje, že „[z]ákonodarca v posudzovanej právnej úprave [zákon č. 66/2009 Z. z., pozn.] uprednostnil povolenie stavby... z hľadiska súladu so stavebnými predpismi pred jej oprávnenosťou.“, a preto „[s]úd... robí čiastkový záver, že k stavbe vzniklo právo vecného bremena v prospech žalovaného.“. Uvedené skutkové závery prevzal v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd, avšak vyvodil z nich iné právne následky (bod 23 rozsudku krajského súdu). Napokon z takto ustáleného skutkového stavu (bez identifikácie procesných nedostatkov v postupe príslušného správneho orgánu vo vzťahu

k účastníkom konania) a s poukazom na vydanie príslušných administratívnych rozhodnutí vzťahujúcich sa na spornú pozemnú komunikáciu vychádzal aj najvyšší súd (bod 16 napadnutého rozhodnutia).

17. Z už uvedeného potom možno urobiť čiastkový záver, podľa ktorého námietka sťažovateľa o nesprávnom vyhodnotení jeho prvej dovolacej otázky je bezpredmetná, pretože o jej procesnej relevancii (v podobe ústavnoprávne významnej polemiky o povahe ním položenej otázky vo väzbe na jej prípustnosť v dovolacom konaní) by bolo možné zmysluplne uvažovať len za predpokladu, ak by súčasťou ustáleného skutkového stavu bolo zistenie o vadách v procese doručovania stavebného povolenia, a tým aj o nedostatkoch administratívneho pôsobenia príslušného správneho orgánu vo vzťahu k všetkým účastníkom stavebného konania tak, ako to v prvej dovolacej otázke predpokladá sťažovateľ.

18. Vzhľadom na to, že skutkový stav nebol súdmi nižších inšancií rozhodujúcimi vo veci sťažovateľa v podobe, v akej ho v prvej dovolacej otázke predostrel sťažovateľ, ustálený, potom možno konštatovať, že najvyšší súd ani nebol povinný sa touto otázkou pre účely posudzovania prípustnosti/dôvodnosti dovolania špecificky zaoberať.

19. V tejto súvislosti nie je bez významu ani to, že len samotná námietka o nedoručení príslušných administratívnych rozhodnutí priamo sťažovateľovi, resp. jeho právnenému predchodcovi ešte sama osebe (bez ďalšej skutkovej argumentácie) nepreukazuje prítomnosť vady v postupe príslušného správneho orgánu v podobe nedoručenia správneho rozhodnutia. V okolnostiach danej veci je podstatné to, že pozemnú komunikáciu z pohľadu právnej úpravy, ktorá bola súčasťou zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom od 1. októbra 1976 do 30. apríla 1990 (ďalej len „stavebný zákon“) bolo možné kvalifikovať ako tzv. líniovú stavbu, resp. stavbu, kde sa vyskytoval väčší počet účastníkov v situáciách, ktorých označený stavebný zákon pri vydávaní územného rozhodnutia a stavebného povolenia umožňoval ich doručovanie aj verejnou vyhláškou (§ 42 ods. 2, § 69 ods. 1 v spojení s § 61 ods. 4 stavebného zákona).

20. Sumarizujúc už uvedené, ak za danej situácie najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľ „... namietal skutkové závery, ktoré nie je dovolací súd oprávnený preskúmavať, pretože v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd.“, tak potom v jeho postupe nemožno identifikovať také prvky, ktoré by vec sťažovateľa v namietanej časti posúvali do roviny ústavnosúdného prieskumu.

21. Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj námietku sťažovateľa, podľa ktorej otázka povahy plnenia za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením zákonného vecného bremena nebola v doterajšej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu bez zvyšku vyriešená [bod 7 (ii) tohto uznesenia], keďže v rámci tejto rozhodovacej činnosti nebola podľa sťažovateľa zohľadnená (i) dočasnosť vecného bremena a s tým spojená nemožnosť v čase zriadenia zákonného vecného bremena z pohľadu sťažovateľa určiť hodnotu obmedzenia a spravodlivo požadovať od vlastníka zaťaženého pozemku vyčíslenie jednorazovej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, keďže nemohol vedieť, či oprávnená osoba z vecného bremena navrhne pozemkové úpravy a kedy ich navrhne, a (ii) osobitný účel zákona č. 66/2009 Z. z. spočívajúci v definitívnom vysporiadaní právnych vzťahov k pozemkom zaťaženým vecným bremenom, pričom v tejto súvislosti sťažovateľ zvýraznil, že vlastníci zaťažených pozemkov nemajú k dispozícii právne nástroje k donúteniu

subjektov oprávnených zo zákonného vecného bremena k vysporiadaniu právnych vzťahov k zaťaženým pozemkom. S poukazom na tieto tvrdenia zastáva sťažovateľ názor, že s povahou kompenzácie za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom koreluje skôr charakter opakujúceho sa plnenia než plnenia jednorazového.

22. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o nezohľadnení dočasnej povahy zákonného vecného bremena v doterajšej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu je potrebné uviesť, že z rozhodnutí, na ktorých pozadí najvyšší súd odôvodňoval napadnuté rozhodnutie (bod 21 napadnutého rozhodnutia), síce explicitne nevyplýva, že najvyšší súd sa osobitne zaoberal otázkou dočasnej povahy vecného bremena a túto zohľadňoval pri svojom rozhodovaní, avšak vnímanie dočasnej povahy zákonného vecného bremena možno v tejto rozhodovacej činnosti identifikovať implicitne, keďže najvyšší súd pre účely odôvodňovania svojich rozhodnutí aplikoval pravidlo vyplývajúce z § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z., z ktorého obsahu celkom jednoznačne vyplýva dočasný charakter zákonného vecného bremena. Dočasná povaha zákonného vecného bremena bola navyše explicitne reflektovaná napr. v uznesení najvyššieho súdu č. k. 4 MCdo 2/2014 z 23. apríla 2015, a preto nemožno dospieť k záveru, že označená problematika nebola súčasťou relevantného diskurzu na pôde najvyššieho súdu v súvislosti s posudzovaním (dočasnej) povahy zákonného vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z.

23. Vo vzťahu k súvisiacej argumentácii sťažovateľa, podľa ktorej hodnotu vecného bremena nebolo možné v čase jeho zriadenia určiť, a tým od vlastníka pozemku spravodlivo požadovať vyčíslenie jednorazovej náhrady za obmedzenie jeho vlastníckeho práva, je potrebné uviesť, že pravidlá umožňujúce finančne vyjadriť hodnotu obmedzenia vlastníckeho práva zaťaženého vecným bremenom boli súčasťou právneho poriadku už v čase vzniku zákonného vecného bremena (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku účinná v čase 1. júla 2009), na ktoré poukázal vo svojom rozsudku napríklad okresný súd (bod 8.1 rozsudku okresného súdu). Na základe už uvedeného nemožno prijať záver, že by v rámci rozhodovacej činnosti nebol zohľadňovaný charakter dočasnosti vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z., prípadne možnosti vlastníkov pozemkov obmedzených vecným bremenom kvantifikovať výšku takéhoto obmedzenia.

24. So sťažovateľom nemožno súhlasiť, ani pokiaľ tvrdí, že doterajšia rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu v otázke povahy náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena nepodporuje účel zákona č. 66/2009 Z. z., za ktorý možno považovať definitívne vysporiadanie právnych pomerov medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku, resp. „*ide proti nemu*“.

25. V tejto súvislosti je pravdepodobné, že označený účel by v porovnateľnej miere nebolo možné naplniť ani v prípade, ak by si sťažovateľ uplatnil svoje právo na jednorazovú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva v lehote troch rokov od nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. Pre účely posúdenia možnosti naplnenia právnou úpravou sledovaného účelu sa nemožno odpútať od skutkovej a právnej reality vnímanej nielen v úzko profilovanom kontexte sťažovateľovej situácie (poznamenatej jeho pôvodnou nečinnosťou), ale danú problematiku je potrebné vnímať širšie, zohľadňujúc možnosti a právne prostriedky, ktoré mal sťažovateľ v čase vzniku zákonného vecného bremena. Ďalej je potrebné uviesť, že naplnenie účelu definitívneho vysporiadania právnych pomerov medzi dotknutými stranami priamo nesúvisí s právnou možnosťou vlastníkov pozemkov zaťažených zákonným vecným bremenom iniciovať konanie,

ktorým dôjde k vysporiadaniu právnych vzťahov k týmto pozemkom. Takýto prostriedok dosiahnutie daného účelu iba rozširuje, ale nie je jeho nevyhnutnou podmienkou realizácie.

26. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že jeho pozornosti neušla skutočnosť, že právna úprava, ktorá je súčasťou zákona č. 66/2009 Z. z. (§ 2 ods. 2), v spojení s právnou úpravou vyplývajúcou zo zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“) s účinnosťou od 1. septembra 2022 umožňuje aj vlastníkom dotknutých pozemkov iniciovať konanie o povolení pozemkových úprav [§ 6 ods. 1 písm. d) v spojení s § 7 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.], a tým proaktívne pôsobiť pri uplatňovaní prostriedkov eliminujúcich dopady obmedzenia ich vlastníckeho práva k pozemku zastavenému pozemnou komunikáciou, čím nepochybne rozširuje a posilňuje možnosti dosiahnutia účelu tejto právnej úpravy. V kontexte tejto novej normatívnej reality ústavný súd zastáva názor, že prípadná kasácia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu by v okolnostiach danej veci nič nezmenila na právnom postavení sťažovateľa, keďže jeho námietka o nemožnosti dosiahnutia účelu zákona č. 66/2009 Z. z. v dôsledku absencie právneho nástroja na iniciovanie konania o vysporiadanie právnych pomerov k pozemkom zastavaným pozemnou komunikáciou je vzhľadom na súčasné znenie zákona č. 66/2009 Z. z. vyprázdnená.

27. Pokiaľ ide o posúdenie uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania sťažovateľa podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a charakter sťažovateľom nastolených otázok v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci, ústavný súd považoval odpovede najvyššieho súdu s odkazom na existenciu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu k posúdeniu povahy náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva z titulu vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. za dostatočné a rešpektujúce právnú úpravu dovolacieho konania, preto konštatuje, že nezistil relevantnú súvislosť medzi označenými právami sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu vychádzajúcim z jeho vlastnej judikatúry na strane druhej.

28. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

29. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nebola zistená kauzálna súvislosť.

30. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu